

ความบกพร่องของ พุทธบริษัท

นำเสนอเมื่อ : 11 พ.ค. 2552

สาระแห่งธรรม

คนหา

thassana wong

ชาวพุทธเรา ส่วนมากได้ถูกปลุกฝัง ตอกย้ำ ให้มีศรัทธาในพระสงฆ์ โดยไม่ตั้งเงื่อนไข ทูลลงไปหมดเนื้อหมดตัว ไมกลาพูด ไมกลาแตะ ต้องกลัวบาป เป็นเหตุให้พระสงฆ์บางรูป ทำอะไรได้ตามใจชอบ ไมกลาบาป เพราะ ชาวบ้านกลัวบาปเสียแล้ว ไมกลาแตะต้องพระสงฆ์ กลายเป็น ชาวช่างซีตี่ช่างสงฆ์ ซึ่งไม่เป็นการถูกต้อง ในฐานะของพุทธบริษัท ผู้มีหุน คือ มีส่วนรับผิดชอบต่อ พระพุทธศาสนาธรรมกันอยู่ พระพุทธเจ้าทรงฝากพระพุทธศาสนาไว้กับ พุทธบริษัททุกเหล่าไม่ใช่เฉพาะกับ พระสงฆ์หมู่เดียว อุบาสกอุบาสิกา ก็มีสวนเท่า ๆ กัน ต้องรับผิดชอบพุทธศาสนาด้วยกัน ทางวัดเรียกรอให้ชาวบ้าน บริจาคเงินที่หามาได้ ด้วยความเหน้อยยาก ลำบาก บำรุงพระสงฆ์ด้วยปัจจัยสี่ ชาวบ้านก็ช่วยกันบำรุงภิกษุสงฆ์ ให้อยู่สุขสบาย มีเป็นจำนวนมาก ที่อยู่สุขสบายด้วยปัจจัยสี่ รวมทั้งรถยนต์ ยิ่งกว่าชาวบ้านบำรุงเอง ชาวบ้านหวังเพียงให้ทาน ตั้งอยู่ในศีลในธรรม เป็นเพื่อนาบุญของเขา ไม่มัวเมาอยู่ใน ลุกยศ เสี่ยงสรรเสริญ และ บริวารหอมลอม อันพระพุทธรูปของคตริสวา เป็นอันตรายอย่างยิ่งของภิกษุสงฆ์

เมื่อพระสงฆ์บางรูป ทำสิ่งที่ชาวบ้านเข้าใจว่า ผิดพลาดบกพร่อง ชาวบ้านติเตียนบ้าง ตามสิทธิของเขา ทางที่ผู้เป็นศิษย์ ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ ซึ่งเคารพนับถือภิกษุหนึ่ง และตัวภิกษุหนึ่งเอง ควรจะทำก็คือ รับฟังด้วยความสงบ สุภาพ ไม่ฟังเสียใจ ไม่ฟังโกรธเคือง ถ้าเสียใจ โกรธเคือง และปฏิเสธเสียแต่ต้นแล้ว จะรู้ได้อย่างไรว่า เขาติเตียนผิดหรือถูก เพราะมีโทษาคติ ลำเอียงเพราะโทษะ เขาครอบงำเสียแล้ว แมเขาชม ก็ไม่ฟังรับไว้ ถ้ารับไว้ด้วยความดีใจ เพลิดเพลินในคำชม จะรู้ได้อย่างไรว่า เขาชมถูกหรือผิด เพราะ มีฉันทาคติ ลำเอียงเพราะความพอใจ เขาครอบงำเสียแล้ว การยึดมั่น ถ้อมมัน ในตัวพระสงฆ์ เฉพาะรูป มากเกินไปอย่างหลงใหล คลั่งใคล้นั้น จึงเป็นผาบังตาไม่ให้เห็นสังฆธรรม แม่จะชอบฟังธรรมของภิกษุหนึ่ง ก็จะไม่เห็นธรรม แม่จะเที่ยวติดตามภิกษุหนึ่งอยู่ ก็เชื่อว่า อยู่ห่างไกลจากภิกษุหนึ่ง ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

"ภิกษุ แม่เกาะชายสังฆาฎิของพระองค์ เดินตามพระองค์ไปทุกย่างก้าว แต่เธอยังมีความโลภ มีความกำหนัดแรงกล้า มีจิตพยาบาท ไม่มีสติสัมปชัญญะ จิตใจไม่มั่นคง ไม่สำรวมอินทริย คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ภิกษุหนึ่งชื่อว่า อยู่ไกลพระองค์ และพระองค์ก็อยู่ไกลภิกษุหนึ่ง เพราะเธอไม่เห็นธรรม ผู้ไม่เห็นธรรม ชื่อว่า ไม่เห็นพระองค์ สวนภิกษุ ที่อยู่ไกลพระองค์ แม่เป็นรอยโยชน แต่เธอเป็นผู้ไม่มีความโลภ ไม่มีจิตกำหนัดแรงกล้า ไม่พยาบาท มีความคิดดี ไม่เป็นโทษ มีสติสัมปชัญญะ มีจิตใจมั่นคง สำรวมอินทริย คือ ตา หู เป็นต้นดีแล้ว ภิกษุหนึ่งชื่อว่า อยู่ไกลพระองค์ และพระองค์ก็อยู่ไกลภิกษุหนึ่ง เพราะเธอเห็นธรรม ผู้เห็นธรรมชื่อว่า เห็นพระองค์" (๒๕/๓๐๐/๒๗๒)

พระพุทธรูปพจน์นี้ ควรจะเป็นเครื่องเตือนใจ พุทธบริษัทผู้มุ่งธรรม แต่ไปติดใจ หลงใหล คลั่งใคล้อยู่ในพระสงฆ์ พระสงฆ์ที่พวกเขายึดมั่นหลงใหลนั่นเอง จะมาเป็นกำแพงขวางกั้น ไม่ให้เขาเห็นธรรม ถ้าเขามีพฤติกรรมก้าวร้าว ต่อผู้ติเตียนพระสงฆ์ ที่เขาเคารพนับถือ ก็ยิ่งแสดงให้เห็นว่า

เขามีขันติธรรม เมตตาธรรม อยู่เท่าใด ถ้าเขาวางอุเบกขาได้ นั่นแหละจะเป็นการรักษาธรรม เมื่อรักษาธรรมได้ ก็ชื่อว่า รักษาตนและรักษา พระผู้เป็นอาจารย์ได้ด้วย เมื่อทำลายธรรมเสียแล้ว จะรักษาตน และ รักษาภิกษุผู้เป็นอาจารย์ได้อย่างไร พระพุทธองค์ทรงสอน ให้มีสติเป็นเครื่องรักษาตน และรักษาผู้อื่น แต่ในการรักษาผู้อื่นนั้น ให้เพิ่มขันติ เมตตา ความไม่เบียดเบียนและความเอ็นดูเขามาด้วย (เสตทกสูตร ๑๙/๒๒๔/๗๕๘-๗๖๑)

เป็นความบกพร่องของ พุทธบริษัทเราเป็นส่วนมาก ที่หวังพึ่งแต่พระสงฆ์ ในการแสวงหาบุญ ในการเจริญคุณธรรม ไม่พยายามพึ่งตนเอง และพึ่งธรรม ตามพระดำรัสสอนของพระพุทธเจ้า ที่ว่า "ให้ท่านทั้งหลาย พึ่งตนและพึ่งธรรม" แม้พระตถาคตเอง ก็เป็นเพียงผู้บอกทางเท่านั้น พุทธบริษัทเรา จึงไม่ค่อยสร้างบุญขึ้น ในตนเอง หวังแต่จะให้พระแบ่งบุญให้ จึงไม่ตระหนักในการพัฒนาตน ให้พร้อมด้วยคุณธรรม ไม่ตระหนัก ไม่สำเหนียกรู้ว่า บุญอันสูงสุดนั้น คือ การทำตนให้เต็มเปี่ยม บริบูรณ์ด้วยคุณ และต้องทำเอง ทำด้วยตนเอง เปรียบเหมือนถา เราอยากเป็นคนรวย ทำไม่พยายามทำตนให้รวยเสียเองเล่า ทำไมต้องไปคอยขอเงิน จากคนรวยทีละ ๑๐ บาท ๒๐ บาท เราอาจขอเงินคนรวยในครั้งแรกเพื่อทำทุน.....ครั้งต่อไปพึ่งตนเองนะ